

22. navadna nedelja
Pirniče, 2. September 2018
»Kaj je tisto, kar šteje?«

Dragi bratje in sestre!

Če bi me kdo vprašal kakšna je ključna, največja, najpomembnejša razlika med staro in novo zavezo, bi mu najbrž prebral svetopisemske odlomke, ki so nam bili danes ponujeni v razmislek. V prvem berilu smo namreč zelo jasno videli, kako starozavezno Božje ljudstvu, Izraelci, judje, gledajo na predpise. Evangelij pa nam pokaže, kako na predpise gleda Jezus in kako naj bi, po njegovem zgledu, gledali mi, ki se imamo za njegove učence. Ključna razlika med staro in novo zavezo je v tem, kako razumemo verske predpise, postavbo.

Medtem, ko so Judje prepričani, da so zapovedi in predpisi, ki iz njih izvirajo, že sami po sebi tako dragoceni in pomembni, da se jih preprosto morajo držati, četudi ne vedo prav dobro, zakaj so bili postavljeni, kristjani na predpise gledamo s povsem drugega zornega kota. Za nas so predpisi dobri in potrebni, kolikor varujejo človeka pred zlorabo močnejšega, kolikor omogočajo razmere, kjer je zaščiteno človeško dostojanstvo slehernega posameznika in kolikor vsem nam omogočajo mirnejše in pravičnejše življenje. Predpisi v službi človeka in ne obratno.

To, da se Jezus spre s farizeji in pismouki, ki so bili tako rekoč varuhi dobesednega izpolnjevanja postave, nam jasno sporoča, da naš odnos do pravil ne sme biti birokratski, da se ne kaže oklepati pravil, kot se pijanec oklepa plota, temveč, da moramo vedno prej kot pravili imeti pred očmi človeka v njegovih potrebah in stiskah. Apostol Jakob nam to domnevo v današnjem drugem berilu le še potrdi: zapiše namreč, da prava pobožnost ni v dobesednem izpolnjevanju postave, pravil in zapovedi, pač pa v ljubezni. Takole pravi: *»Čista in neomadeževana pobožnost pred Bogom in Očetom je to: skrbeti za sirote in vdove v njihovi stiski ter se ohraniti neomadeževan od sveta«*.

Pa ima tako razumevanje verskih pravil za življenje kristjana tudi kakšne praktične posledice? Ima! V prvi vrsti v tem, da ljudi okrog sebe ne moremo soditi zgolj po tem, koliko se držijo predpisov, ampak po tem, koliko dobrega storijo. In še več: četudi njihova dejanja navzven niso videti nič posebnega, lahko v Božjih očeh dejansko pomenijo veliko; mi ne vidimo v srce, in ne vemo s kakšnimi nagibi, je do takega ali drugačnega dejanja prišlo. Tisto, kar šteje v Božjih očeh je namen, s katerim je bilo neko dejanje storjeno. Povsem mogoče je namreč, da je imel nekdo dober

namen, pa se mu je dobro delo iz takih ali drugačnih razlogov zalomilo. Zato, bratje in sestre, ne sodimo prehitro, da se ne bo nekoč izkazalo, da smo koga sodili po krivici.

Papež Frančišek nas mnogokrat opozarja na skušnjava, da bi na človeka gledali zgolj skozi prizmo njegovega spolnjevanja predpisov. V okrožnici Radost ljubezni zapiše takole: *»V prepričanju, da je vse belo ali črno, včasih zapiramo pot milosti in rasti ter vzamemo pogum in oviramo ljudi na poti k posvečevanju, ki povečuje Boga. Spomnimo se na to, da 'je majhen korak sredi velikih človeških omejenosti Bogu bolj všeč kakor na zunaj pravilno življenje človeka, ki preživlja svoje dni, ne da bi naletel na omembe vredne težave'«.*

Zato, bratje in sestre, bodimo usmiljeni, ko postavljamo sodbe. Tudi Bog nas ne bo sodil po tem, kako smo se ali se nismo držali predpisov, ampak po tem, koliko ljubezni bo našel v našem srcu. Amen.